

Ingrid MEYVAERT

Glaskunstenares

Zonder licht geen glasramen. Zelfs wanneer op die glasramen een kruisweg staat afgebeeld. Glaskunstenares Ingrid MEYVAERT noemt zich een optimist 'tot in de kist'. Haar naam is onlosmakelijk verbonden aan het glazeniersatelier van Luc MESTDAGH, met wie ze in 1978 huwde. Maar almaar vaker treedt de kunstenares ook onder haar eigen naam naar buiten.

'God is voor mij een ander woord voor Licht'

Lieve WOUTERS

In de nauwe Koolsteeg achter het karmelietenklooster in Gent bevindt zich het glazeniersatelier MESTDAGH. In een kamertje in de bijbehorende woning zit Ingrid MEYVAERT aan haar tekentafel. Hier ontstaan ontwerpen voor glasramen in kloosters en kerken, rusthuizen en privéwoningen. MEYVAERT werkt meestal in opdracht en legt zich toe op uiteenlopende stijlen. Maar als ze haar eigen weg mag gaan, verdiept ze zich graag in religieuze abstracte kunst.

–Mestdagh is geen onbekende naam in de wereld van de glaskunst. Meyvaert heet dan weer een gekende glasfabriek. Je zou haast zeggen dat uw leven vooraf bepaald was. Of toch niet?

Ik ben inderdaad een telg van de familie Meyvaert die in 1826 een glas- en spiegel-fabriek opstartte. Overgrootvader waagde zich ook wel eens aan glaskunst, maar dat was nooit de hoofdzaak in de fabriek. Mijn grootvader overleed vroeg, waardoor de fabriek naar een andere tak van de familie overging. En hoewel de glaskunst nooit ver weg was, werd ik veel meer beïnvloed door de volstrekt andere richting die mijn vader uitging. Als diep christelijke man werd hij geboeid door oosterse levensfilosofieën. Hij werd yogaleraar.

–Wat zei u dat als kind?

Naast bezinningsvakanties met de gezinsgroepen behoorde ook meditatie tot onze opvoeding. Alle mogelijke momenten van pijn werden verholpen met meditatie in plaats van medicatie. Dat lukte, dankzij vaders grote charisma. Vanaf de leeftijd van twaalf nam hij ons mee naar een dorp in de Franse Alpen waar een groep kluizenars rond een pater dominicaan leefde. Dagelijks beoefenden we yoga. We waren daar trots op. Op school hield ik spreekbeurten over thema's als ikebana, yoga en astrologie. Vandaag beoefen ik geen yoga meer, maar mediteren maakt wel deel uit van een vast avondritueel.

–Zelf ging u architectuur studeren. Hoe belandde u dan in glazeniersatelier Mestdagh?

Tijdens mijn studies leerde ik Luc kennen. Zijn vader was overleden en hij had op achttienjarige leeftijd beslist het atelier voort te zetten met zijn moeder. Ze hadden echter geen tekenaar. Ik gooide prompt mijn studies om met het oog op die opdracht en ook vanuit het besef dat

Door het glasraam heen kijken naar God, Ingrid Meyvaert wil graag nog veel eigen werk tonen. © Kristof Ghyselincx

ik als vrouwelijke architecte weinig toekomst had. We waren maar met acht meisjes op honderd studenten. Ik droomde van een groot gezin met zeven kinderen. Al werden het er maar vier, ik had het wellicht niet kunnen combineren met zo'n zware baan.

Mijn vader was zielsgelukkig. „Het glas zit in je bloed”, zei hij. De studies architectuur en glaskunst bleken elkaar overigens goed aan te vullen. Glasramen zijn immers het mooist als ze geïntegreerd zijn in een ruimte.

„Glaskunst is de kunst van het invallende, niet van het opvallende licht”

–U werkt meestal in opdracht. Is er voldoende belangstelling voor religieuze glaskunst?

Absoluut, bijvoorbeeld van religieuzen die verhuizen en een nieuwe kapel op mensenmaat inrichten. Of rusthuizen die een stille ruimte bouwen. Maar ook van parochiekerken die een donatie ontvin-

gen, komt geregeld een opdracht. Nu ben ik bezig aan een ontwerp dat zeven heiligen in beeld brengt. Heel interessant. Ik ga daarover dan lezen om inspiratie op te doen en leer zo veel bij.

Maar we krijgen ook opdrachten van privépersonen die een huiskapel inrichten of profane taferelen bestellen. Die laatste zijn dan vaak abstracter.

–In 2006 kwam u voor het eerst naar buiten onder uw eigen naam en wel met een kruisweg. Waarom?

Ter gelegenheid van mijn vijftigste verjaardag wilde ik graag eigen werk tentoonstellen. In de kerk waar ik jarenlang catechese gaf, werd jaarlijks een tentoonstelling met kruisweg gebouwd in de paastijd. Dat jaar mocht ik die tentoonstelling invullen. De kruisweg zat al jaren in mijn hoofd. Al gauw had ik enkele schetsen. Het werd een abstracte kruisweg met twaalf in plaats van veertien staties, gebaseerd op zinnen uit het passieverhaal die me persoonlijk raakten.

Het was deugdzaam om ook eens onder mijn eigen naam iets te kunnen tonen. Tegelijk was het voor mij ook een

manier om te getuigen, om mensen te laten herbronnen via de kunst. Voor glasramen moet je een kerk betreden. Het is de kunst van het invallende licht, niet van het opvallende licht. Door de glasramen God laten zien, daar gaat het me om. Ik ben dankbaar dat ik aan een hedendaagse, artistieke invulling daarvan mag werken.

–Wat betekent de periode van vasten en Pasen voor u persoonlijk?

Pasen is voor mij meer het begin van een nieuw jaar dan januari. Ik moet me echt door die donkere maand spartelen. Als de vasten begint, begin ik te verlangen naar de lente, naar het licht. Dat licht is er heel de vasten door al, sluimerend. Toen ik aan de kruisweg werkte, overleed mijn vader. Op zijn sterfbed zei hij: „Ik ben niet bang, ik ga naar het Licht.”

Dat woord 'licht' keert steeds weer in mijn leven. Het is misschien wel de essentie van mijn bestaan. Laatst was ik op reis met vriendinnen in Finland. Ik kon maar niet genoeg krijgen van het fascinerende licht van midzomernacht, zodat ik tot 's ochtends wakker bleef. Voor mij is Licht een ander woord voor God.